

Непристойно багатий фейрі. Книга 1

КУПИТИ

Деякі угоди ніколи не варто укладати

Усі мешканці Нового Орлеана керуються правилом: не переходити дорогу багатій та впливовій родині Ґейджів. Телеканали, газети, ресторани, лікарні — Ґейджі контролюють усе в місті, проте особисте життя приховують дуже ретельно.

Та коли брат Кейт Голловей потрапляє в лікарню через те, що заборгував таємничій родині, дівчина розуміє, що повинна зв'язатися з ними. Кейт намагається знайти Лаклана Ґейджа, щоб повернути борги брата і зберегти тому життя. Та Лаклан, окрім того, що смертельно небезпечний, ще й неймовірно привабливий. І гроші його зовсім не цікавлять.

Розділ 1

Смерть була звичною справою, і сьогодні... справи йшли добре? Ні, не «добре». Радше — невблаганно. У такому міс-ці, як відділення невідкладної допомоги в клініці «Гейдж Меморіал», часу просто не існувало. Мабуть, саме тому смерть так часто навідувалася сюди.

Суворий, майже безвіконний лабіринт ліжок і апаратів, ретельно продезінфікований хлором та півтораметровими ультрафіолетовими лампами. Десята година зміни — і я рухалася тим лабіринтом уже майже наосліп. Зупинилася біля сестринського поста по нову карту.

Гейлі, старша медсестра, простягнула її мені. Вона була ненабагато старша за мене, але кожен рік чітко читався у темних колах під очима. Вона відкинула волосся, заплетене в численні дрібні косички, за плече й швидко глянула на мене, поки я читала записи.

— Забір крові в дитини та крапельниця, — повідомила вона. — Тобі справді щастить.

Я показала їй язика. Робота важлива, але нудна. І хай я не мріяла про «гострі відчуття», та наприкінці зміни відчувала втому. Укол дитині навряд чи додасть адреналіну.

— Скажеш це дитині за п'ять хвилин.

Гейлі спробувала усміхнутися, але губи лишень стиснулися.

— Я щойно відправила униз ще одного з передозом. Уже третій цього тижня.

— «Трініті»? — спитала я.

— А що ж іще? Сумую за старими часами, коли «Кловер» не косив усіх підряд, — мовила вона і зітхнула. — Бляха, я просто сумую за тим, щоб і самій трохи бахнути.

Я ледь не скривилася. З клятою наркотою я вже мала справу і добряче обпеклася. Тепер мене непокоїло лише одне, щоб діти, на кшталт мого брата Ченнінга, не зробили фатальної помилки.

— Часи змінилися, — нагадала я їй.

Улюблений вуличний наркотик Нового Орлеана «Кловер» колись був таким самим нешкідливим, як текіла на Бурбон-стріт. Його майже обожнювали: він міг зробити будь-яку ніч життя найкращою — без ризику залежності. Але кримінальний синдикат, що контролював місто, мабуть, заробляв на ньому недостатньо або просто захотів більшого, тож вони змінили формулу. За останні пів року «Кловер» став причиною майже половини всіх передозувань у місті. Новий штамп ми прозвали «Трініті»: якщо хтось хотів кайфу від

чотирилистого «Кловеру» й натрапляв на «Трініті», його везіння закінчувалося.

— Кажуть, нам виділять кошти на додаткові ліжка, щоб полегшити ситуацію, — сказала Гейлі.

Наче це могло вирішити проблему.

Найгірше було те, що ніхто нічого з цим не робив, адже злочинці, які продавали «Трініті», фінансували всі установи в місті. Включно з цією лікарнею.

— Хоч щось, — додала вона, помітивши мій вираз обличчя.

Я не втрималася:

— Або, може, варто заохотити в тюрму монстра, який це все продає.

— Т-с-с. Не забувай, хто тут усе оплачує.

— Навіть якщо платиш лікарні, аби вона мовчала, це не спокутує гріх.

Обличчя Гейлі стало м'якшим, і я вже приготувалася вислухати її звичні вибачення й викрутаси про «важкі рішення заради спільного добра».

Натомість усе пішло шкереберть: до входу у відділення летіли постаті у блакитних медичних костюмах.

Один з медбрів подивився на мене й крикнув:

— Важка травма з першого округу! Двоє чоловіків із вогнепальними: один — ліве плече, інший — внутрішньочерепне; орієнтовна крововтрата невідома!

— Віднеси в лабораторію, — наказала я інтерну, який виглядав аж надто захопленим перспективою побачити справжні вогнепальні поранення.

Він уже відкрив рота, щоб відмовитись, але старша медсестра урвала його різким:

— Зараз же!

— Бурбон-стріт? — крикнула я до медбрата, який прийняв виклик.

Він похитав головою:

— Вейверлі.

Цього слова було достатньо. Якщо стрілянина сталася на Вейверлі-авеню, то постраждали не туристи, що втрапили у п'яну бійку, — ті переважно тинялися відомими вулицями Французького кварталу, знані дешевою випивкою й фестивалним розкиданням намиста! Вейверлі, вулиця, що тягнулася південніше, тулилася до житлового району Верхаус. Тамтешні бари і клуби

збирали проблемнішу публіку, тож якщо везли двох постраждалих, можна було не сумніватися: незабаром привезуть іще. Навіть у мої найбуремніші роки я оминала той район. І тепер ніхто з моїх знайомих там не з'являвся. Але серед новоорлеанців було лише одне прізвище, від якого мороз ішов по шкірі дужче, ніж від самої Вейверлі.

Гейдж.

Можливо, тому що Вейверлі воліли оминати — і зазвичай так і робили. Але для тих, хто застряг у цьому місті, Гейджі стали його синонімом. І не лише тому, що їхнє прізвище маячило на десятках установ по всьому Big Easy, включно з травматологічним центром, де я стояла цієї миті. Воно текло жилами міста, проникало в його сухожилля й кістки. Зовнішній світ знав нас за Французьким кварталом і Садовим районом, за вуду, джазом та кухнею. Туристам тут раділи, навіть захищали. Але ті, хто мешкав тут, добре знали справжню темряву міста. Ми відчували її погляд. І серцем тієї темряви був Лаклан Гейдж.

Чоловік, якого я ніколи не зустрічала. Навіть поглядом з ним не перетиналася. І тепер мала розгрібати чергові наслідки його брудних справ.

Рекомендована література

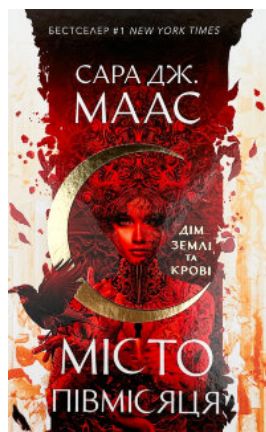
В'язень

Асистент. Книга 2

Новий відвідувач кафе на краю світу

Дім Землі та Крові.
Місто Півмісяця. Книга 1

Соловей

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ